

Jari Veijalainen Päivi Hannula

TRUE
CRIME

SOMERON MURHA

Kadonneen Milla Arosen tapaus

TAMMI

Jari Veijalainen Päivi Hannula

SOMERON MURHA

Kadonneen Milla Arosen tapaus

TAMMI

HELSINKI

© Jari Veijalainen, Päivi Hannula ja Tammi, 2024

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

ISBN 978-952-04-6289-5

Painettu EU:ssa

SISÄLLYS

Lukijalle 7

Viimeinen viikonloppuloma 10

Katoamisilmoitus ja alkutoimet 24

Outoja puheita 34

Etsintäkuulutus Facebookissa 39

Vihjeitä ja tarkistuksia 45

Milla 50

Erikoisia havaintoja 57

Rikostutkinta alkaa 60

Vauhtia rakastava bodari 67

Myrskyisä suhde 69

Kiinniotto 77

Kotietsinnät 84

Ensimmäinen kuulustelu 87

Volvon puuttuvat osat 93

Pahoinpitelyt 103

Inssin hienosäätöä 106

Haravointia maastossa 111

Äidin raskas tehtävä 115

Auton ratissa ja näyttöpäätteellä 119

Maastoetsinnät	123
Lihaksia ja pullistelua	133
Neljän minuutin mysteeri	142
Uhkailua ja kontrollointia	149
Vesistöetsinnät	155
Umpikujassa?	164
Palanen silmien edessä	169
Ruumiskoirat paloasemalla	175
Taposta murhaksi	183
Tutkinta valmistuu	194
Vuoden viimeinen työpäivä	199
Nieminen osoittaa surmapaikan	211
Aukkoja kertomuksessa	216
Oikeudenkäynti alkaa	221
Isku palleaan	230
Tuomion sulattelua	235
Paluu Somerolle	238
Uusia todisteita	241
Samasta ovesta	248
Hovioikeuden tuomio	253
Pakomatka	260
Viimeinen leposija	265
Yllättävä yhteydenotto	268
Toteutumattomia unelmia	281
Lopuksi	287
Kiitokset	292
Lähteet	293

LUKIJALLE

Viisi vuotta sitten sain kollegani kanssa selvitettäväksi jutun, jossa nuori varusnainen oli kadonnut mystisesti Somerolla. Paikallispoliisin keräämät pohjatiedot sisälsivät lukuisia viitteitä siitä, ettei nainen ollut kadonnut vapaaehtoisesti, ja pääsimmekin pian epäillyn jäljille. Ajattelin, että tällainen juttu voisi ratketa nopeasti. Se oli virhearvio. Jutusta tuli tutkijanurani haastavin selvitettävä. Pieni tutkintaryhmämme paiski kuukausien ajan pitkiä päiviä toimistolla. Juttu pyöri mielessäni myös viikonloppuisin ja vapailla. Johdimme monen eri viranomaisen operaatioita maastossa vaikeissa olosuhteissa kuukausikaupalla. Istuimme epäillyn kanssa kymmeniä tunteja kuulusteluhuoneissa vain todetaksemme, ettemme saisi vastauksia kysymyksiimme.

Tämä kirja perustuu omakohtaisiin kokemuksiini keskusrikospoliisin rikostutkijana. Kokemuksieni lisäksi olen hyödyntänyt tapauksen julkista tutkintamateriaalia

sekä tehnyt lukuisia taustahaastatteluja. Pysin kuvaamaan poliisityötä mahdollisimman tarkasti ja laajasti, mutta poliisin teknisiä ja taktisia menetelmiä olen joiltain osin joutunut suojaamaan.

Vaikka rikostutkinta oli perusteellinen ja tekijä sai pitkän vankeustuomion oikeudessa, merkittävä osa surmayön tapahtumista jäi pimentoon. Jutun oikeudellisen ratkeamisen jälkeen olen pitänyt mahdollisena, että lopullinen totuuskin vielä selviää ja puuttuva palanen löytyy.

Jari Veijalainen

Milla Aronen katosi 9. kesäkuuta 2019. Valoisana alkukesän yönä yhden elämä päättyi ja useiden ajanlasku pysähtyi.

Toimittajanurani ajan olen pitänyt tärkeänä tuoda poliisityön rinnalla esiin sitä, miten syvät vaikutukset henkirikoksella on omaisten elämään. Olen haastatellut tätä kirjaa varten Millan perheenjäseniä: äitiä, isää ja vanhinta veljeä. Etenkin Millan vanhemmilla viiden vuoden takaiset tapahtumat ovat yhä päivittäin mielessä.

Millan perheenjäsenet ja useat läheiset esiintyvät tässä kirjassa toiveensa mukaisesti omilla nimillään. Perheen ulkopuolisten todistajien nimiä olemme muuttaneet heidän yksityisyytensä suojaamiseksi.

Tämä kirja ja yhteistyömme Jari Veijalaisen kanssa sai alkunsa siitä ajatuksesta, että koko totuus Milla Arosen katoamisesta voisi vielä selvitä. Tapaus oli jäänyt vaivaamaan Jaria. Hän halusi kertoa tutkinnan kulun ja tapaukseen yhä liittyvät avoimet kysymykset ja kysyä ne vielä kerran.

Rikos- ja oikeustoimittajana tiedän hyvin, miten vailinaiisiin tietoihin tuomarit joutuvat tuomionsa perustamaan. Koko tapahtumakulkua ei oikeuden tarvitsekaan tietää. Vakavissakin rikoksissa riittää, että muut tekijät ja vaihtoehtoiset tapahtumakulut onnistutaan riittävällä todennäköisyydellä sulkemaan pois. Kun oikeudella on riittävä näyttö syytetyn syyllisyydestä eikä järkevää epäilystä mistään muusta tapahtumankulusta ei ole, murhasta syytetty on todettava syylliseksi. Sitten juttu on virallisesti loppuun käsitelty.

Minua on kuitenkin aina kiinnostanut koko totuus. Se, joka jää oikeussaleissa usein kuulematta.

Kun olimme kirjoittamassa viimeisiä rivejä kirjamme ensimmäiseen versioon, henkirikoksen tekijä vastasi yhteydenottopyyntööni. Hän myönsi valehdelleensa oikeudessa, mihin hänellä oli ollut rikoksesta syytettynä täysi oikeus. Valehtelu oli kuitenkin vaivannut häntä. Hän lupasi kertoa minulle, mitä ennen Millan kuolemaa todella tapahtui. Tämän kertomuksen olemme sisällyttäneet kirjaamme.

Päivi Hannula

VIIMEINEN VIIKONLOPPULOMA

Säkylän Huovinrinteen varuskunnan sotilaspoliisien tuvassa varusnaiset odottivat malttamattomina lomille pääsyä. Siihen oli enää reilu kaksi tuntia. Ulkona keskipäivän aurinko paistoi kirkkaalta taivaalta. Kesähelteet olivat saapuneet tänä vuonna aikaisin. Pian myös Varsinais-Suomen Somerolta kotoisin oleva Milla ottaisi viikonloppukassinsa ja rientäisi varuskunnan parkkipaikalle. Ajomatka kotiin kestäisi puolitoista tuntia.

Kun varusnaiset olivat tammikuussa 2019 aloittaneet palveluksensa, pienikokoinen, hiuksensa mustiksi värjännyt Milla oli ollut ensin muihin verrattuna hiljainen ja vetäytynyt omiin oloihinsa kuuntelemaan musiikkia kuulokkeillaan. Mutta kun päivät ja viikot olivat kulu-
neet, Milla oli päässyt porukkaan mukaan ja vapautunut puhumaan myös omista, henkilökohtaisista asioistaan. Näin myös Senja oli tutustunut läheisemmin Millaan, jonka kanssa hän oli ollut samassa tuvassa varusmiespalveluksen alusta asti.

Säkylässä sijaitseva Huovinrinteen varuskunta kuului Porin prikaatiin. Varuskunnassa oli samanaikaisesti palvelustaan suorittamassa noin 1500 varusmiestä ja -naista. Kasarmirakennuksia, joihin koulutettavat majoittuivat, oli yhteensä neljä. Ne edustivat korpivaruskuntien 1960-luvun kulmikasta ja betonista kasarmiarkkitehtuuria. Hiekkaista ja harjuista kasarmialuetta reunustivat korkeat männyt.

Tuvassa Millan puhelin hälytti, ja Snapchat-sovelluksessa näkyi tuttu nimi saapuvan puhelun merkiksi. Milla vastasi, vaikkei ehkä olisi halunnut.

Aluksi Senja ei kiinnittänyt mitään huomiota Millan puhelinkeskusteluun. Mutta pian hän havahtui siihen, että Milla korotti soittajalle ääntään ja kiroili, suorastaan huusi. Senja tiesi, että tällaisia puhelinkeskusteluja Millalla oli ollut aiemminkin. Niitä olivat kuulleet hänen lisäksi muutkin tupakaverit.

Muutamille armeijakavereille Milla oli kertonut entisestä poikaystävästään. Hän nimitti tätä ”hulluksi eksäksen”. Mies uhkasi tulla Millan asunnolle kielloista huolimatta, ja ainakin kerran mies oli toteuttanut uhkauksensa. Mies ilmeisesti asui samalla paikkakunnalla kuin Milla, näin Senja oli päätelty, mutta miehen nimeä Milla ei ollut koskaan Senjalle eikä kai muillekaan kertonut. Senja päätti antaa Millalle rauhan puhua puhelunsa loppuun ja poistui tuvasta.

Noin viiden minuutin kuluttua, kun Senja palasi takaisin tupaan, kiivas puhelinkeskustelu oli jo päättynyt.

Hän ei kysellyt puhelusta eikä Millakaan kommentoinut sitä mitenkään, mutta riitaisa puhelu jäi Senjan mieleen.

Samaan sotilaspoliisien tupaan majoittuneet varusnaiset olivat hitsaantuneet yhteen kuluneiden kuukausien aikana. Vuonna 2019 varuskunnissa ei ollut vielä käytössä naisten ja miesten yhteistupia, vaan varusnaiset majoitettiin aina omiin tupiinsa. Tietysti vaatteidenvaihto oli sukupuolen mukaan jaotelluissa tuvissa helpompaa, mutta samalla varusnaiset jäivät helposti varusmiesten porukoiden ulkopuolelle. Valtaosa aloikaista oli kuitenkin nuoria miehiä. Palveluksensa aikana varusnaiset joutuivat kokemaan paljon ahdistelua ja syrjintää. Näin oli ollut siitä lähtien, kun ensimmäiset naisalokkaat olivat vuonna 1995 astuneet palvelukseen. Naiset kuitenkin tukivat toisiaan läpi vaativan palvelusajan. Armeijan käyminen ei ole helppoa, oli sitten nainen tai mies, ja vapaaehtoisesti palvelukseen tulleet naiset saivat urakoida miehiäkin kovemmin. Kymmenien kilometrien mittaisilla marsseilla naisten tuli kantaa yhtä painavia reppuja kuin miestenkin. Hyvä yhteishenki auttoi viemään harjoitukset loppuun saakka, vaikka välillä liikuttiin fyysisillä ääri rajoilla.

Sotilaspoliisien naistuvan asukkaat olivat perustaneet oman Snapchat-ryhmänsä, jota päivitettiin tiiviisti myös lomilta. Millakin kuului ryhmään. Erityisen hyvin Milla oli ystäväystynyt viisi kuukautta kestäneen palveluksen aikana Orivedeltä kotoisin olevan Julian kanssa. Nyt he olivat sopineet yhteisistä viikonloppusuunnitelmista.

Perjantaina molemmat ajaisivat omiin koteihinsa, mutta lauantaina Julia ajaisi Orivedeltä Millan luokse Somerolle yöksi. Tarkoitus oli lähteä ulos yöelämään joko Somerolle, vajaan neljäkymmenen kilometrin päähän Saloon tai ehkä jopa yhdeksänkymmenen kilometrin päähän Turkuun. Milla kertoi Julialle, että hänellä olisi lauantaina työvuoro eräässä kuljetusfirmassa, mutta todennäköisesti hän löytäisi jonkun toisen kuskin tekemään vuoron hänen puolestaan, jolloin suunnitelma yhteisestä illanvietosta onnistuisi. Ennen varuskunnasta lähtöä Milla sopi Julian kanssa, että he viestittelisivät lauantaista vielä myöhemmin. Jos Milla saisi vaihdettua työvuoronsa, he voisivat viettää kivan illan ja ajaa sunnuntaina autoillaan peräkkäin Somerolta takaisin varuskuntaan.

Kolmelta iltapäivällä varusmiehet ja -naiset saivat luvan lähteä lomille. Heitä tuskin tarvitsi kahdesti käskä. Lomatunnit olivat kullanarvoisia, ja aurinkoinen alkukesän päivä kääntyisi nopeasti illaksi.

Millan auto oli seissyt isolla hiekkakentällä koko viikon, ja aurinko oli paahtanut auton tukalan kuumaksi. Ilmastointi oli rikki, joten alkumatkan Säkylästä Somerolle Milla todennäköisesti ajoi ikkunat auki. Kesäinen ilmapirta on viilentänyt autoa mukavasti. Volkswagen Golf GTI oli Millan ensimmäinen auto. Se oli ollut Millalla jo kolme vuotta. Milla oli ostanut sen säästöilään samana keväänä, kun oli täyttänyt kahdeksantoista. Äiti ja äidin aviomies Janne olivat vieneet Millan auto-kauppaan ja yrittäneet ehdottaa montaa eri automallia,

mutta yksikään ehdotuksista ei ollut kelvannut Millalle. Tällä oli ollut mielessään jotain muuta. Pian autokoupassa käynnin jälkeen Milla oli näyttänyt äidilleen kuvaa tuunatusta ja madalletusta autosta, jota eräs paikkakuntalainen poika myi. Auton nähtyään Milla ei ollut enää muita autoja harkinnut, ja Millan äiti Katri oli tiennyt, että kyseistä autoa oli lähdettävä katsomaan.

Nyt Milla oli 21-vuotias ja Volkswagen GTI oli hänelle edelleen tärkeä. Maaseudun ympäröimässä pienessä kaupungissa, jossa etäisyydet olivat pitkiä ja jossa julkiset liikennevälineet kulkivat harvakseltaan, oma auto tarkoitti vapautta. Auto oli musta, se oli Millan lempiväri.

Kotona Somerolla Milla oli noin kello viiden aikaan iltapäivällä. Hän piipahti nopeasti asunnollaan vaihtamassa vaatteet. Asunto sijaitsi Peipontiellä Someron keskustan liepeillä Joensuun kaupunginosassa. Talo oli 1970-luvun kerrostalo, ja Milla oli asunut siinä melkein kahden vuoden ajan. Hän oli muuttanut omaan asuntoon sen jälkeen, kun hänelle oli tullut ero poikaystävänsä kanssa keväällä 2017. Milla oli ollut silloin 19-vuotias.

Vaikka ero ensimmäisestä pitkästä parisuhteesta oli ollut Millalle rankka kokemus, Millan äidin Katrin mielestä Milla oli vaikuttanut nauttivan itsenäisyydestä ja rauhasta omassa pienessä asunnossaan. Välit lapsuudenperheeseen olivat pysyneet läheisinä. Äiti asui aviomiehensä Jannen ja Millan kolmen pikkuveljen kanssa maatilalla muutaman kilometrin päässä Someron keskustan ulkopuolella.

Kun Milla oli ollut alle kouluikäinen, perhe oli asunut Salon Suomusjärvellä, joka sijaitsi kolmenkymmenen kilometrin päässä Somerolta, Varsinais-Suomen ja Uudenmaan rajalla Turun moottoritien varrella. Ennen Millan ensimmäistä kouluvuotta Millan vanhemmat olivat eronneet. Äiti oli palannut asumaan kahden lapsen kanssa takaisin kotipaikkakunnalleen Somerolle. Siellä hän oli tavannut vanhan koulukaverinsa Jannen.

Kun Katrin ja Jannen suhde oli muuttunut vakavaksi, Katri oli muuttanut Millan ja tämän kolme vuotta nuoremman veljen Matiaksen kanssa Jannen peltojen ympäröimälle sukutilalle muutaman kilometrin päähän Someron keskustasta. Milla ehti viettää suuren osan elämästään tuossa maalaistalossa, jonka pihapiirissä hänellä ja Matiaksella oli ollut tilaa pelata ja touhuta. Yläkouluikäisenä Milla oli saanut vielä kaksi pikkuveljeä. Iso-siskona Milla oli ollut huolehtivainen ja katsonut ahkerasti veljiensä perään. Millan huolenpidon kohteena oli ollut erityisesti Matias, joka oli luonteeltaan Millaa suurpiirteisempi.

Vaatteet vaihdettuaan Milla ajoi kerrostaloasunnoltaan lapsuudenkotiinsa. Siellä vierähti muutama tunti. Äidin mielestä Millan käytös ei vaikuttanut mitenkään poikkeavalta, vaan tytär oli hyvällä tuulella, kuten usein armeijalomilla. Milla touhusi ulkona, pesi matkasta pölyttyneen autonsa sekä talvirenkaat, jotka olivat jääneet vaihdon yhteydessä keväällä pesemättä. Milla ei vaikuttanut siltä, että häntä olisi erityisemmin painanut mikään.

Yhdeksältä illalla Milla lähti takaisin kotiinsa Someron keskusta. Hän oli ostanut hiljattain uuden television ja Playstation 3 -pelikonsolin, jolla hänellä oli tapana katsoa Netflixiä myöhään yöhön. Kovin pitkään Milla ei kuitenkaan viihtynyt television ääressä. Reilusti ennen puolta yötä hän lähti taas ajelulle. Kyytiinsä hän haki ystävänsä Sallan.

Milla ja Salla olivat asuneet vuosikaudet lähekkäin maaseudulla, mutta vasta hiljattain he olivat ystävyystyneet. Salla oli Millaa muutaman vuoden vanhempi. He olivat eräänä iltana tavanneet sattumalta ravintolan vessassa ja juttu oli lähtenyt luistamaan. Milla ja Salla olivat jo etukäteen sopineet yhteisestä illasta ja siitä, ettei Millan tarvitsisi olla kuskina tällä kertaa, mutta koska Millasta ei ollut illan aikana kuulunut mitään, Salla oli ajatellut, että suunnitelma yhteisestä illasta oli peruttu, ja hän oli ehtinyt korkata muutaman juoman kotonaan. Osien yllättävä vaihtuminen ei ollut haitannut Millaa. Vaikka armeijalomien aikaan Milla oli usein viihteellä, hän tykkäsi olla myös kuskina. Lämpimässä kesäyössä oli mukava ajella ja pysähtyä aina välillä jonnekin tupakalle. Myös muut paikkakuntalaiset nuoret vaikuttivat olevan liikkeellä. Salla ja Milla kiersivät ensin parin tunnin ajan tapaamassa tuttuja Someron keskustan alueella. Lopulta he ajoivat Rantatupa-nimiselle ravintolalle. Salla halusi sisälle ravintolaan, mutta Milla jäi mieluummin ulkopuolelle. Naiset hyvästelivät toisensa siltä illalta. Milla ei kuitenkaan kertonut, että hänellä olisi

ollut suunnitelmia loppuillalle. Ehkä hän vain menisi kotiinsa.

Pian ravintolaan päästyään ja drinkin tilattuaan Salla tulikin toisiin ajatuksiin. Hän halusi lähteä kaverinsa mökille ja kaipasi nyt kyytiä. Ehkä Milla voisi heittää hänet, sillä tuskin tämä oli ehtinyt ajamaan kovin kauas. Salla yritti soittaa Millalle, mutta tämä ei vastannut soittoihin tai viesteihin enää sinä iltana ja yönä. Mihin ihmeeseen Milla oli kadonnut? Lopulta Salla päätyi tilaamaan taksin mökille.

Noin kello neljä aamuyöllä Salla katsoi kännykästään Millan *My story* -päivitystä, jonka mukaan Milla oli katsomassa Netflixii. Sijainnin perusteella Milla oli kotonaan. Kaikki oli siis hyvin, vaikkei Milla ollutkaan vastannut hänelle.

Seuraavana iltana Salla näki Millan yhdessä tämän pikkuveljen kanssa Someron keskustassa. Milla ei huomannut Sallaa, joka istui Millalle tuntemattoman kaverin kyydissä, eikä Sallalla ollut tarvetta mennä juttelemaan Millalle. Sen sijaan Snapchatissa Salla lähetti Millalle useita viestejä viikonlopun aikana. Vielä lauantai-iltana Milla luki ne, mutta sunnuntaiamuna kuittausta viestien lukemisesta ei enää tullut. Milla oli tehnyt taas uuden katoamistempun. Tällä kertaa myös Millan sijainti lakkasi näkymästä Snapchatissa. Millan hahmo muuttui ”haamuksi”, eikä sitä enää näkynyt sovelluksen kartalla.

Lauantaille Milla ja Matias olivat sopineet reissun Turkuun. Tarkoitus oli mennä tapaamaan serkkuja Millan ja

Matiaksen Anniina-tädin luokse, joka oli toinen Millan kummitädeistä. Reissun oli suunnitellut Milla, ja Matias oli suostunut lähtemään mukaan. Oli sovittu, että Matias hakisi Millan tämän kotitalon edustalta.

Millan ja hänen pikkuveljensä Matiaksen välit olivat hyvin läheiset. Jos Milla ei viettänyt vapaa-aikaansa lenkillä tai kuntosalilla, hän oli autoilemassa kylillä Matiaksen kanssa. Sisaruksilla oli tapana ajella ympäri Someroa tai käydä pistäytymässä lähellä sijaitsevilla pienissä kaupunkeissa, kuten Salossa ja Forssassa. Yleensä he autoilivat kahdestaan. Muutaman kerran kyydissä oli joku Matiaksen kavereista, harvemmin Millan kavereita.

Matias oli saanut ajokortin Millan varusmiespalveluksen aikana maaliskuussa. Siitä lähtien Matias oli ollut poikkeuksetta kuskin paikalla, ja Matias olikin ainoa, jonka Milla päästi autonsa rattiin. Milla oli halunnut, että Matias harjaantuisi kuljettajana heti kortin saamisen jälkeen. Milla oli nuoresta iästään huolimatta auton ratissa vanha tekijä, sillä hänellä oli rekkakuskin koulutus, ja ennen armeijaa hän oli ajanut kuljetusliikkeessä kuorma-autoa. Armeijassakin hänestä oli tullut sotilaspoliisin kuljettaja. Matiaksen mukaan sisarukset ajelivat yleensä ilman päämäärää. Välillä he kävivät Somerolla asuvan enonsa luona kahvilla, välillä he taas pysähtyivät kavereiden kanssa vaihtamaan kuulumisia.

Millan ja Matiaksen Turkuun lähtö viivästy, sillä Matias ei päässyt sängystä ylös. Puolen päivän aikaan Milla saapui perheen maatilalle Matiasta hakemaan. Hän oli

närkästynyt siitä, ettei Matias ollut jo valmiina. Päivä oli aamusta alkaen kuuma, eikä Millan auton ilmastointi vieläkään toiminut. Matka maatilalle oli ollut tuskaisen kuuma, ja Milla halusi lähteä Turkuun Matiaksen BMW:llä, koska sen ilmastointi oli kunnossa.

”Milla oli aika tomerana siinä. Ja sitten he lähtivät ajamaan Turkuun”, äiti kertoo. Se oli viimeinen kerta, kun hän näki tyttärensä.

Millan auto jäi talon pihalle, kun sisarukset lähtivät matkaan. Reitti ei ollut kummallekaan tuttu, sillä he eivät olleet käyneet Millan kummitädin luona kovin usein. Milla pyysi Anniinalta osoitteen, syötti sen karttaohjelmaan ja toimi kartanlukijana perille asti. Turussa sisarukset viettivät muutaman tunnin. Juotiin kahvit ja rupateltiin. Paluumatkalla he koukkasivat Saloon, koska yksi serkuista oli pyytännyt kyytiä sinne.

Iltapäivällä Milla laittoi armeijakaverilleen viestiä, että yhteinen bileilta jouduttaisiin tällä kertaa perumaan. Milla kertoi, ettei ollutkaan saanut toista kuskia yövuoroon. Hän joutuisi itse ajamaan kuorma-autoa yöksi. Tosiasiassa Millalla ei ollut tiedossa työvuoroa, vaan suunnitelmien peruminen viime tingassa johtui jostakin muusta. Hän jatkoi lauantaita veljensä seurassa vielä senkin jälkeen, kun he iltapäivällä palasivat Turusta perheen kotitalolle. Millan äiti ja hänen miehensä olivat talon saunamökillä viettämässä lauantai-iltaa vieraiden kanssa. Saunamökkiä reunustivat kuuset, joten sieltä ei nähnyt pihaan, josta sisarukset olivat lähteneet kahdella

autolla melkein saman tien reissusta tultuaan. Kello oli noin kuusi illalla, kun he ajoivat peräkkäin autoillaan keskustaan. Milla parkkeerasi Golfinsa taloyhtiönsä parkkipaikalle, jotta auto olisi seuraavana päivänä valmiina armeijaan lähtöä varten, ja hyppäsi taas Matiaksen ilmastoidun Bemarin kyytiin.

Oli nälkä. Sisarukset suuntasivat ruokailemaan läheiseen kebab-pizzeria Didimiin, jossa he tapasivat käydä, jos kävivät yhdessä ulkona syömässä. He tekivät tilauksensa ja jäivät odottamaan annoksiaan ravintolan pöytään. Siellä he tapasivat sattumalta myös Millan toisen kummitädin Kaisan, joka oli tullut hakemaan isommalle juhlaporukalle noutoruokaa. Milla oli Kaisan kanssa hyvin läheinen. Hän oli tehnyt armeija-aikana joitakin työvuoroja Kaisan omistamassa ravintolassa, joka myös sijaitsi Someron keskustassa. Tälle viikonlopulle työvuoroja ei kuitenkaan ollut. Milla ja Matias vakuuttivat Kaisalle aikovansa olla tämän illan selvin päin tai ottavansa korkeintaan ehkä yhden. Päivästä väsynyt Milla suunnitelti menevänsä seuraavaksi kotiin nukkumaan. Kuulumisten vaihtoa jatkui sen aikaa, kun kummitäti odotti ruokatilaustaan.

Kun Milla ja Matias saivat annoksensa syötyä, he lähtivät seuraavalle sukulaisvierailulle enonsa Jarkon perheen luokse. Perhe asui lähellä Millan Peipontien kotia. Milla halusi palauttaa enonsa vaimolta Teijalta lainaamansa keltaisen hupparin. Hän oli lainannut hupparia aiemmalla lomallaan ja pessyt sen käytön jälkeen.

Sisarukset otettiin enon luona ilolla vastaan. Teija pyysi Millaa jäämään istumaan iltaa. Niin he olivat silloin tällöin tehneetkin, juoneet muutaman lasillisen viiniä ja keskustelleet kaikesta mielen päällä olevasta. Teija oli tuntenut Millan aivan pienestä työstä saakka, mutta Millan lähestyessä täysi-ikäisyyttä heistä oli tullut erityisen läheisiä. He olivat lenkkeilleet yhdessä etenkin ennen Millan armeijaan menoa, sillä Milla oli halunnut kohottaa kuntoaan tulevaa palvelusta varten. Tällä kertaa Milla ei kuitenkaan halunnut jäädä. Hän kertoi olevansa väsynyt armeijaviikon jäljiltä. Sisarusten vierailu kesti vajaan tunnin.

Matias halusi tölkin energiajuomaa, ja sisarukset ennättivät juuri ja juuri Someron S-marketiin, joka sulki ovensa kello yhdeksältä. Nopean kauppapysähdyksen jälkeen he ajelivat ympäriinsä Someron keskustassa. Liikkeellä oli paljon muitakin nuoria. Autossa soi musiikki, ei kuitenkaan niin kovalla kuin muutamissa muissa keskustaa kiertelevisissä autoissa. Uusi kauppapysähdys tehtiin K-Marketiin, sillä Matias tarvitsi vielä toisen energiajuoman.

Lopulta väsymys vei voiton. Matias ilmoitti Millalle haluavansa kotiin nukkumaan. Kello oli noin yksitoista illalla, kun Matias jätti Millan kotitalonsa edustalle. Hän pysäytti auton aivan rapun eteen ja katsoi, kun Milla avasi avaimillaan ulko-oven ja sujahti porraskäytävään. Vaikka Milla oli ajelun aikana räplännyt paljon puhelintaan ja näpytellyt jatkuvasti viestejä, mikään ei viitannut

siihen, että jokin olisi ollut huonosti. Päinvastoin, alkukesän hämärässä illalla Millan asiat vaikuttivat olevan kohdallaan. Hän oli ollut koko päivän oma iloinen ja topakka itsensä, puhelimella roikkuminenkin kuului Millan tapoihin. Millaa ei ollut väsyttänyt.

Pihasta pois ajaessaan Matias vielä vilkaisi, että Millan Golf oli parkkiruudussaan siellä, missä sen kuuluikin olla. Sitä Milla tarvitsisi huomenna, kun hän palaisi takaisin varuskuntaan.

Sitten Matias ajoi kotiin.

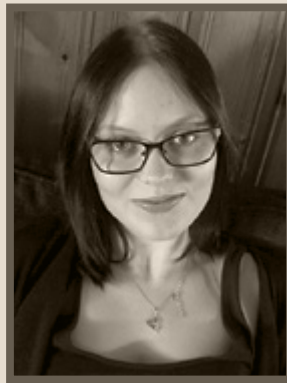
Millaa ei enää näkynyt lapsuudenkodissaan sen viikonlopun aikana, eikä hän lähetellyt viestejä. Varuskuntaan oli sunnuntai-iltaisina palattava iltakymmeneen mennessä. Milla oli aina lähettänyt äidilleen viestin, kun oli päässyt perille Säskylään. Viestin saatuaan äiti oli saattanut käydä nukkumaan tietäen, että ajomatka oli sujunut hyvin. Samalla äiti ja tytär olivat toivottaneet toisilleen hyvää yötä, se oli ollut heidän tapanaan jo monen vuoden ajan. Tällaista viestiä ei sunnuntai-iltana kuulunut.

Katri ajatteli ensin, että ehkä Milla oli vain unohtanut koko asian. Millalta tuli yleensä useita viestejä päivässä, mutta koko sunnuntaina Millasta ei ollut kuulunut mitään. Ehkä nuoren naisen mielen olivat täyttäneet muut asiat, ja äidille viestittely oli unohtunut. Ehkä äidinkin olisi aika löysätä napanuoraa. Olihan Milla jo 21-vuotias.

Säskylässä varusnaisten tuvassa ihmeteltiin, miksi Millan punkka pysyi ehjänä, vaikka iltakymmenen takaraja

lomilta paluulle oli jo mennyt. Milla oli perunut bileillan Julian kanssa työvuoroon vedoten, mutta mistä syystä hän nyt oli myöhässä? Sunnuntaille ajoittuvasta työvuorosta Milla ei ollut puhunut mitään. Tupakaverit yrittivät soittaa Millalle, mutta puhelu meni suoraan vastaajaan. Varusnaiset kömpivät sänkyihinsä, sillä seuraavana päivänä alkaisi taas uusi armeijaviikko.

Vielä aamullakaan Milla ei ollut tuvassa omissa sängyssään.

© KATRI LAUREN

MURHATUN VARUSNAISEN MYSTEERI

Kesäkuussa 2019 Milla Aronen oli suorittanut
yli puolet varusmiespalveluksestaan.
Eräänä sunnuntaina hän ei palannutkaan
varuskuntaan. Perheenjäsenet aavistivat heti,
ettei kaikki ollut kohdallaan.

MILLA AROSEN KATOAMISTAPAUS oli rikostutkija Jari Veijalaisen virkauran haastavin rikostutkinta. Kirjassa hän kuvaa, miten pieni tutkintaryhmä onnistui selvittämään, mitä 21-vuotiaalle Millalle oli kesäkuisena yönä tapahtunut. Lopulta Millan entinen poikaystävä tuomittiin elinkautiseen vankeuteen murhasta. Taustalta paljastui pitkä henkisen ja fyysisen väkivallan kierre, joka pitää yhä Millan läheisiä otteessaan. Vaikka poliisi selvitti tekijän, ei koko totuus tapahtumista ole vielä tullut julki.

www.tammi.fi

30.16

ISBN 978-952-04-6289-5